

5 dienos automobiliu po Unesco saugomas vietas Lenkijoje ir Ukrainoje: Krokuva, Velyčkos, Lvovas, Zamosc (2017.07.05-09)

Liepos 5 d. (trečiadienis): Vilnius - Czestochowa – Krokuva (dienos rida: 835 km, apie 10-11 h)

Gera šventė yra Joninės – susitikus švęsti su draugais įmanoma gerų dalykų prisigalvoti: taip atsirado mintis per Mindaugines aplankyti Krokuvą bei Lvovą, o Lietuvos himną giedoti nuo Krakovo pilkapiu su vaizdu į Krokuvos senamiestį. Keliauti nutarėme mikroautobusu, o mūsų grupę sudarė šeši skirtingo amžiaus, bet panašaus požiūrio vienijami, ankstesnėse kelionėse patikimai susiklijavę bičiuliai. Rimtam kelionės planui laiko nebuvo, tačiau preliminarų maršrutą pasidėliojome ir šiek tiek paskaitėme apie lankytinas vietas. Pirmoms kelionės naktims susiradome apartamentus, viešbutukus, kad nereiktų blaškytis, o paskutinės nakvynės vietas nutarėme ieškoti keliaudami, nes vargiai įmanoma nuspėti, kaip greitai pavyks pervažiuoti Ukrainos-Lenkijos sieną grįžtant. Pirmoji diena skirta kelionei, todėl važiuojame saugiu greičiu ir daug nežioplindėdami.

Jei Jums pavyktų išvykti ne apie pietus kaip mums, o iš ryto, sukite pro Czestochową, ko gero, labiausiai piligrimų lankomą vietą Lenkijoje (ji yra trečia lankomiausia pasaulyje - iki 5 mln turistų kasmet pasimeldžia prie [Juodosios Madonos](#) Jasna Gora vienuolyne; Jasna Gora vienuolynas atvertas 5:30–21:30). Mes šią vietą praleidome, nes, geriausiu atveju, būtume ten atsidūrę likus 5 min iki uždarymo.

Nors kelias tolimas, bet lenkus reikia pagirti, - dar keli metai ir lėksime per Lenkiją puikiais keliais: šiuo metu ištisos atkarpos statomos, atnaujinamos, platinamos. Daug gerų žodžių galiu pasakyti apie kaimynus, - pokyčiai akivaizdūs: mažiau kvailių reklamų, daugiau tvarkos, skanus maistas, geros kainos, o statybų ir renovacijų tiek, kad akys raibsta.

Taigi, iš Vilniaus išvykę apie 12:00, Krokuvą pasiekėme prieš vidurnaktį: per [booking.com](#) išsinuomuoto “Wawel Apartments - Riverside Castle” buto raktus turėjome pasiimti kitoje vietoje, bet ji buvo šalia, - simpatiška mergaičiukė kantriai mūsų laukė, visa procedūra ilgai neužtruko, todėl netrukus sėdėjome airiškame bare, kuris buvo įsikūręs tame pačiame pastate, kur ir mūsų butas (Świętego Stanisława 6, Stare Miasto, Krokuva, 33-332, Lenkija; prieš atvykdami į apgyvendinimo įstaigą raktus pasiėmėme čia: Jozefa Dietla 105, 31-031 Kraków, telefonas: +48888890900). Nakvynės vieta ideali: jaukus butas su dviem miegamaisiais ir virtuve XX a. pradžios name visai šalia upės ir labai arti Vavelio pilies. Mokėjome apie 99 eur/šešiams (nors [booking.com](#) rodė nubrauktą 290 eur kainą, - neįsivaizduoju, kas tiek sutiktų mokėti); visiems galiu rekomenduoti šią vietą dėl senamiesčio dvasios, lokacijos, kainos (mums, ko gero, pasisekė) ir patogumo.

Liepos 6 d. (ketvirtadienis): Krokuva – Velyčkos (Wieliczka) (dienos rida: 20 km; daugiau darbo kojoms)

Nors apartamentai ir ypatingai gražūs, o mes užmigome gerokai po vidurnakčio, vis tiek ilgai nesivoliojame ir nuo ankstyvo ryto judam Vavelio karališkosios pilies link (pėstute vos kelis šimtai metrų, automobilį palikome šalia namo (parkingas mokamas, - grynųjų pakankamai neturėjome, todėl šiuo metu vis dar laukiame lenkiškos baudos).

Prie pilies kasų kaip ypatingai pavyzdingi turistai kartu su nedideliu būreliu tokių pat pavyzdingų kiniečių stovėjome 9:00: pirkome bendrą bilietą į valstybės kambarius (State Rooms), karališkus apartamentus (Royal chambers) ir ginklinę bei iždą (Crown Treasury and Armoury). Dviems asmenims tokie kombinuoti bilietai kainavo 122 zł (apie 30 eur, visos kelionės išlaidos bus aprašymo pabaigoje) – daugiau apie kainas rasite [čia](#): kartu su bilietu gaunate jums paskirtą ekskursijos laiką, - nebūtinai tas laikas jums tiks, todėl esant galimybės bilietus pirkites internetu, galėsite geriau planuoti laiką. Mes to nepadarėme, todėl teko šiek tiek palaukti pirmosios ekskursijos, - mums tai buvo palanku, nes pilvai jau kaip reikiant gurgė: neskubėdami nusileidome nuo Vavelio pilies į senamiestį (leidomės atbulomis, nes pilies grožis neleido paleisti fotoaparato iš rankų) ir susiradome vietą pusryčiams (gavome pirmuosius ir vienintelius neskanius bei brangius pusryčius Lenkijoje – daugiau kelionėje to nepasitaikė). Jei ir Jūs pamatysite lauko kavinę pilies papėdėje smagiu pavadinimu “Sheep and Dragon” su didele lauko terasa (kas mus ir suviliojo – norėjosi pasidžiaugti tokia reta šią vasarą saulės šiluma), nuoširdžiai rekomenduoju - aplenkite ją. Gausite pusiau šaltą kiaušiniene, kurią vos galėsite rasti lėkštėje, įtartinos išvaizdos dešrelės, o kavos gerti bus neįmanoma, tačiau dėl vieno dalyko galite būti tikri, - sumokėsite tarytum būtumėt sočiai papusryčiavę. Na, mes į tokį turistams dažnai pasitaikantį atvejį žiūrime su šypsena, nesukame sau

galvos, vis tiek skrandžiai kažkiek užpildyti (daug valgyti juk ir nesveika) ir netikėtai pastebime, kad jau vos ne bėgte turime lėkti į savo pirmą ekskursiją, - visi šeši atlekiame įkaitę, žinoma, pavėluojame, bet miela muziejininkė mus palydi iki mūsų mažos grupės su angliškai kalbančia gide (teisybės dėlei turiu pasakyti, kad mūsų kompanija tą grupę iškart pagdvigubino). Gidė pasitaikė fantastiška, - tiek žinių, tiek užsidegimo. Pradedame savo kelionę po Vavelį, karalių rezidenciją...

Jei bent kartą suabejojote, ar reikia ten vykti, jei bent kartą pagalvojote, kad “aj, bus dar to laiko”, “perdaug man ten turistų”, tai persigalvokite ir susiradę artimiausią ilgąjį savaitgalį bei įtikinę draugus, vykite, - Jums nereiks Italijos, Prancūzijos, Jūs pateksite į grožį, emocijas, istoriją, o dar, kas įdomu, pasijausite lyg būtumėt namie, - tokio jausmo Krokuvos senamiestyje nebuvo, bet Vavelyje – tikrai taip. Sunku paaiškinti, bet čia norisi užsibūti: fantazija nuneša...Istorinių faktų rasite *google*, būtu juokinga man juos perrašinėti, bet apie tai, su kokia meile ir pagarba Vavelis puoselėjamas, pamatyti verta. Mums smagu buvo rasti ir interpretuoti su Vyčiu ir lenkiškuoju ereliu austus kilimus virš įėjimo durų ar ant sienų (kai kurių yra po kelis identiškus vienetus, - galvojome, gal lenkai norėtų mums vieną padovanoti), įsivaizduoti karalių buitį, tarytum pabūti arčiau tų, kurie kūrė ir mūsų istoriją.

Apžiūrėję Vavelio pilį, paslaminėję po fantastiško grožio vidinį kiemą pirkome atskirus bilietus į Vavelio Katedrą (daugiau [čia](#)) – Katedrai planuokite apie valandą. Esu tikra, būsite paskaite, kad čia ilsisi karaliai ir kitos žymios asmenybės (pastovėkite prie Jogailos ir jo žmonos Jadvygos kapo, raskite Žygimantą Augustą, Steponą Batorą, Adomą Mickevičių, atiduokite pagarbą ne taip seniai lėktuvo katastrofoje žuvusiam Lenkijos prezidentui L.Kačinskiui ir jo žmonai, raskite Jozefo Pilsudskio kapą (Vavelyje palaidotas jo kūnas, o širdis - Vilniuje, Rasų kapinių panteone).

Meno gerbėjams bus įdomu pamatyti ir Leonardo Da Vinči nutapytą portretą “Dama su šermuonėliu”, kuris yra saugomas privačioje kolekcijoje Čartoriskų muziejuje Krokuvoje. Mums pavyko apie jį pamiršti, tad teks dar kartą atvykti į Krokuvą.

Apie 14:00 iš Vavelio sukame senamiesčio link (tiesa, Vavelis ir Krokuvos senamiestis yra saugomi UNESCO) - beveik visi lankomi objektai įsikūrę būtent šioje miesto dalyje. Vaikstome be jokio plano ar žemėlapių, - tiesiog nuojautos vedami. Nuo Vavelio kalvos gerai matėsi, kurioje pusėje yra senoji miesto dalis, todėl dėl krypties neklydome. Saulė kaip reikiant kaitino, emocijos buvo kuo geriausios, įspūdžiai tiesiog sprogdino smegenis, - jautėme, kad jau pats laikas nutūpti puodeliui kavos ar alaus bokaliukui. Net ir be plano vaikštinėdami po Krokuvos senamiestį, plaukėme kaip ir dauguma miesto svečių tradiciniu maršrutu: Senojo turgaus aikštė (didžiausia Viduramžiais statyta miesto aikštė, užimanti net 40.000 kv. metrų, joje - laikrodžio bokštas, pastatytas XIII amžiaus pab., ir turgaus halė – renesansinio stiliaus pastatas, kuriame dabar yra prekiaujama įvairiais suvenyrais), Šv. Marijos bažnyčia (neprabėkite pro ją, - prisiminkite legendą apie trimitininką, kuris bandė miestiečius perspėti dėl grėšiančio pavojaus, deja, tik įpusėjęs melodijai, trimitininkas buvo nužudytas, todėl ir šiandien kas valandą čia „gyvai“ grojama ta pati melodija, nutrūkstanti toje pačioje vietoje), Jogailos universiteto kiemeliai (Senamiesčio šone įsikūrusiame Jogailos universitete mokėsi Sofija Čiurlionienė-Kymantaitė, lietuviškos raštijos kūrėjai Abraomas Kulvietis, Stanislovas Rapolionis, skulptoriai Petras Rimša, Kazimieras Ulianskis, tapytojas Justinas Vienožinskis, vyskupas Jurgis Tiškevičius), Floriono miesto vartai (vienas pagrindinių miesto simbolių), barbakanas, ne kartą išgelbėjęs Krokuvą nuo užpuolikų, opera, Sukenicai (senovinė prekyvietė). Skaičiau, kad iki senamiesčio širdies nuo Vavelio yra apie 1 km, einant, pasirodė, kad viskas kur kas arčiau. Pagrindinėje Krokuvos senamiesčio Senojo turgaus aikštėje prisėdome kavinukėje “The Vintage” ir degustavome lenkiškus patiekalus (super gradžius!) bei gaivinomės alumi. Prieš akis sukiojosi baltutėlaitės išpuoštos karios su ne mažiau išpuoštais žirgais bei laukė žingaidžių turistų, o netylantis žmonių šurmulytarytum patvirtino senąją aikštės paskirtį. O kur dar paukščių, gaudančių kiekvieną kavinėje numestą trupinį, čirškėjimas, klounų pasirodymai, vaikų krykštavimai, milžiniškų muilo burbulų sklaidymas danguje ir garsų kakofonija iš aplink aikštę nuo žmonių gausos lūžtančių restoranų. Ir vis nutrūkstanti trimito melodija. Tą vieną vasaros ketvirtadienį turgaus aikštė buvo triukšminga. Pailsėję toliau tyrinėjome Krokuvos senamiestį, - neskubėdami, užšokdami į suvenyrų parduotuvėles, o kol vyrai degustuodavo nealkoholinį alų, mes moteriškai pasmalsaudavome mums Lietuvoje nematytų prekių vardų parduotuvėlėse, taip rankose atsirasdavo dideli popieriniai maišai, o viename iš jų nugulė ir daili išleistuvių suknelė vienai mūsų keliautojai...Netikėti pirkiniai moterims yra didelis džiaugsmas. O kai pavyksta malonumus sielai ir kūnui suderinti, - tai ir išvis tobula.

Gal apie kokią 18:00, grįžome prie automobilio. Keliautojai kaip susitarę rašo, kad verta apžiūrėti žydų kvartalą Kazimiežą (nuo senamiesčio apie 1,2 km). Jis kadaise buvo atskiras miestas, kurį įkūrė Kazimieras Didysis (1335 m.). Čia verta aplankyti sinagogas (seniausia pastatyta XV a.), pavaikštinėti siauromis gatvelėmis, aplankyti XVI a. žydų kapines. Dabar šis kvartalas garsėja ištaigingais viešbučiais, žydiškais restoranais. Karalius Jonas I Albrechtas perkėlė visus žydus gyventi į vieną vietą Krokuvoje – Kazimiero kvartalą. Į jį atvažiavo žydai ne tik

iš Lenkijos, bet ir iš Rytų Europos. Viename kvartale galima išvysti net 6 sinagogas, keletą muziejų. Čia buvo filmuojamas Styveno Spilbergo filmas „Šindlerio sąrašas“. Šis rajonas yra įtrauktas į Unesco paveldo sąrašą. Mes šį kvartalą apvažiavome automobiliu: ne tik dėl to, kad kojos jau sunkiai nešiojo, bet ir dėl to, kad nuo įspūdžių jautėmės pavargę, bet praleisti šios vietos sąžinė neleido. Apsukę garbės ratą, į GPS įsivedėme Krako pilkapių vietą, - labai norėjome Krokuvą pamatyti nuo aukštos kalvos ir pabūti tarp vietinių, mėgstančių čia ateiti su pledukais, vasariniais krėslais bei stebėti saulės laidą virš Krokuvos senojo miesto. Šalia Krako yra stovėjimo aikštelė, - automobilių čia nebuvo daug. Kopiame į kalvą, ant kurios pūpsa pilvas - Krako pilkapis, kaip rašoma, skaičiuojantis 1000 metų amžių. Legenda pasakoja, kad pilkapyje yra palaidotas Krakas - drakono nugalėtojas, miesto įkūrėjas ir karalius. Gerai, tikime šia legenda, paaiškinančia ir miesto pavadinimo kilmę. Saulei leidžiantis, apšvietimas pasakiškas, - prisėdame ant suoliuko, fotografuojamės ir grožimės Krokuvą nuo kalvos, į kurią dauguma miesto svečių tingi kopti arba apie ją nieko nežino.

Ką gi, judam į Veličkas, kur lengvai randame iš anksto rezervuotą, ekonominių, bet švarų viešbutuką “Ośrodek Usług Hotelarskich Kinga” (4-ietis kambarys nakčiai – 45 eur, dvivietis – 31 eur; pusryčiai neįskaičiuoti, bet galima užsisakyti vietoje net ir ankstyvu laiku – labai sotūs ir skanūs; adresas: Goliana 22, 32-020 Velička, Lenkija, telefonas +48 12 278 20 11). Viešbutukas turi nemokamą parkingą, rytą galėjome palikti mašiną ir keliauti iki druskos kasyklų.

Kadangi lietuvičiai keliautojai buvo išgyrę viešbučio kavinėje kepamas picas, o mes jautėmės alkani, - pirmu reikalu užsisakėme dvi skirtingas šeimynines. Apie tai, kaip čepsėjome ir kirtome nesustodami, daug nepasakosiu, bet rekomenduoju, - ne prasčiau, nei mūsų žinomose picerijose. Apie tokį maistą sakoma, “pagaminta su meile”. Kol užkandžiavome, artėjo 21:00, todėl ant stalo pasidėjome planšetę, įsijungėme lietuvišką TV kanalą ir širdimi drauge su visa Lietuva sugiedojome himną. Prie kitų staliukų sėdėjusius lenkus neabejotinai nustebinome.

Liepos 7 d. (penktadienis): Velyčkos (Wieliczka) – Rzeszow – Jaroslaw - Przemysl – Lvovas (Lviv) (dienos rida: apie 351 km)

Tai gi, nemiegam, pusryčiaujam gausiai ir skaniai (pusryčiai šešiams tam Osrodek'e kainavo 23 eur), o tada pėsčiomis keliaujam iki garsiųjų Velyčkos druskų kasyklų (ul. Daniłowicza 10, 32-020 Wieliczka, Polska; atsidaro 7:30). Jei norite laukti ilgoje vasaros atostogautojų eilėje, tikrai prašom, - [bilietai](#) gali būti perkami ir vietoje (89 zlotai vienam / turistinis maršrutas / užsienio kalba / turėjom du moksleivius savo tarpe, tai jiems bilieto kaina buvo 69 zł su moksleivio/studento pažymėjimu). Reikia turėti minty, kad apsilankymas druskų kasyklose trunka apie 3 h. Papildomai reikia susimokėti už filmavimą arba fotografavimą – 10 zlotų. Kasyklos yra įtrauktos į UNESCO Pasaulio paveldo sąrašą. Tai tarytum atskiras požeminis miestas, kurio tunelių ilgis siekia net 300 kilometrų! Turistai lydimi gido gali apžiūrėti tik apie 3 kilometrų trasą bei muziejų, kuriame taip pat reikia nemažai pavaikščioti.

Mes pirkome bilietus [internetu](#) (tą galima padaryti, likus 3 dienoms iki vizito – reikia tiksliai žinoti laiką, rinksitės iš siūlomų valandų) – sistema mums striginėjo, bet iš trečio karto pavyko. Galima pirkti tik 8 bilietus vienu metu. Elektroniniu paštu ateina informacija su transakcijos numeriu, - pačius bilietus reikėjo atsiimti vietoje. Kadangi, kaip sakiau, sistema strigo, susirašiau su vadybininku, kurio reakcija į mano užklausas vyko akimirksniu ir tai maloniai nustebino (turstytk@kopalnia.pl, Paweł Zarębski, Tourist Traffic Organization Department, Phone: +48 12 278-73-02, Phone:+48 12 278-73-66, Fax: +48 12 278-73-33). Mes pirkome ankstyvą laiką, nes norėjome ilgą dieną, - kasyklose buvome 7:30. Toks pasirinkimas pasiteisino: turistų buvo, bet kur kas mažiau, nei matėme išeidami. Kelionėse tas ankstyvas kėlimasis labai dažnai pasiteisina, - išbandykite.

Velyčkos druskų kasyklų istorija aprašyta tūkstančiuose straipsnių įvairiomis kalbomis, todėl nekartosis. Tik trumpai įvertinsiu savo patirtį. Apsilankymą čia atidėlioju, nes man atrodė, kad šios vietos populiarumas kažkoks dirbtinis, išpūstas, kad čia jau pabuvojo visi lietuviai ir visi aplinkinių šalių turistai. Atsiversk bet kurios lietuviškos kelionių agentūros puslapį ir pirmiausia, ką pamatysi, tai Velyčkos. Skaitydavau atsiliėpimus ir nei vienu netikėdavau, o nuotraukos dažnai būdavo nekobybiškos – nemačiau, kuo čia reikia taip žavėtis. Net mamos pasakojimas neužkrėtė šiuo maršrutu. Bet štai pagaliau aš čia: sugebėjusi padėti visas išankstines nuostatas į šalį. Ir ne bet kada, o 7:30 iš ryto. Kokia laimė, kad mano bičiuliai irgi ne miegaliai, - kai nėra stumdymosi ir triukšmo, ši vieta iš pirmo žvilgsnio pasirodo visai “įmanoma”. Gavome anglakalbį gidą, kuris man priminė tą senučiuką technologijų guru iš Bondo filmų, kuris konstravo agentui tušinukus su bombomis ar automobilius, virstančius povandeniniais laivais. Ekskursija vyko smagiai, - gidas į savo istorinių faktų dėstymą įterpdavo subtilių pajuokavimų, todėl tai norėjosi tęsti ir tęsti. Mūsų kelias prasidėjo ilgu nusileidimu gilyn savomis kojomis, - smagu nebuvo, šiek tiek sukosi galva, visokios mintys lindo į galvą (juk prisižiūrėjusi esu visokių filmų), o mes vis leidomės ir leidomės, karts nuo karto ant medinių sienų pamatydami senus

“Emergency Call” telefonus...Visi turėjome savo ausinukus, vis girdėjome gido kvėpavimą ir kiek mums liko metrų. Velniskai giliai viskas! Kaip gidas ir žadėjo, nusileidimas laiptais ir buvo ta siauriausia vieta, kurią kenčiantiems dėl klaustrofobijos, reiktų iškentėti, - apačioje atsiveria kur kas didesnės erdvės, nors tas jausmas ir žinojimas, kad esi kažkur giliai po žeme garsiai ventiliuojamose erdvėse gali nuvesti iki labai neįtikėtinai minčių (o jei ventiliacija suges, o jei prasidės koks požeminis upės potvynis ir pan.). Stop bet kokiam minčių įsisiūbavimui ir pradėdame mėgautis akimirka (taip save įtikinėjau, kai pradėdau jausti baimę ar nerimą, - tarkim, sėdant į lėktuvą, keltą ar jachtą). Pradėdame kelionę po druskų pasaulį: pažindinamės su kasyklose dirbusiais žmonėmis, net gyvūnais, matome ir net patys išbandome druskos išgavimo kelią, judame ilgais tuneliais iki didelių salių su skulptūromis iš druskų, patenkame į vietas, kur tyvuliuoja smaragdinės spalvos ežeras, tyliai aikčiojame nuo aukščių, dydžių, formų, klausomės malonaus gido dundenimo, o, kai atrodo, kad įspūdžių pakaks visam gyvenimui, atsiduriame milžiniškoje požeminėje bažnyčioje su magišku apšvietimu ir spindinčiais masyviais šviestuvais. Na, ir trenkė man Velyčkų įspūdis per galvą, - visi mano atskalbinėjimai ten nevažiuoti šiandien atrodo juokingi ir vaikiški. Seniai reikėjo! Pamatyti tokį gamtos ir žmonių sukurtą stebuklą, kuris taip arti mūsų, reikia neatidėliojant. Tokio dydžio objektas, taip preciziškai aptarnaujamas, - jei bent vienas abejojate, ar vykti, meskite tą užsiėmimą. Lipkite nuo sofkučių, važiuokite patys, tempkitės vaikus, draugus, mamas, tetas...

Į dienos saulę išlindome prisipirkę druskos lauktuvėms ir laimingi nuo įspūdžių, - mūsų laukė kelias į Lvovą.

Tiesa, dar išduosiu informaciją apie mažiau lankomas kasyklas – mes norėjome pirmiausia važiuoti čia, bet teko pakeisti planus, nes per vėlai pastebėjau, kad reikia rezervuoti vietas prieš 7 dienas. Lvovo kryptimi yra seniausios druskų kasyklos, kurios irgi yra patekusios į Unesco sąrašą, - kur kas mažiau žinomos, bet vienodai įspūdingos, - tai [Bochnia druskų kasyklos](#). Bilietas 5 asm. grupei – 400 zlotų, papildomas asmuo – 80 zlotų (+48 14 615 24 60; +48 14 615 24 62 biuro@kopalnia-bochnia.pl). Tad planuodami kelionę į kasyklas, galite rinktis.

Taigi, metame šiltus bliuzonus nuo savęs, lendame į lengvus vasarinius rūbelius, nes darosi karšta, ir sukame Lvovo pusėn – buvau pasižymėjusi kelis miestelius “ant kelio”, kuriose verta sustoti. Vienas tokių yra Rzeszow su gražuoju Liubomiro pilimi ir dailiu senamiesčiu. Važiuoti nuo kasyklų iki čia apie pusantros valandos. Jei čia praleistume nuo 14:00 iki 15:00, tragedijos nenuitektų, nors, žinoma, pamažu pradėdame mąstyti ir apie tai, kiek reiks praleisti stovint prie Lenkijos-Ukrainos sienos, vis tik išpuolė penktadienis...

Prasukame pro Liubomiro pilį Rzeszow mieste: nestojame, grožimės pro langus, juk vis tiek į vidų nepateksime - šiuo metu čia reziduoja regiono teismas. Tvirtovė šioje vietoje stovėjo dar XVI a., XVIII a. ji buvo perstatyta tuo metu populiariu stiliumi ir tapo “įtvirtintais rūmais”, bandyta suderinti pilies ir rūmų funkcijas. Pravažiavę šiuos dailius rūmus, susiradome Rotušės aikštę, netoliese palikome automobilį ir apsikome nedidelį ratą po tvarkingą senamiestį. Aišku, didžiausia puošmena čia yra elegantiškas Rotušės pastatas, datuojamas XVI a. Jis puošia didelę turgaus aikštę, kurioje dabar ratu sukasi restoranų eilės. Išsirinkome...čekišką, nes jis buvo pilniausias, o kažkokia persirengėlių kompanija linksmai ošė ir grojo mums nematytu instrumentu. Rzeszow nebuvo kažkuo ypatingas, bet jei būsite šiuose kraštuose, tikrai verta stabtelėti. Turėsite pilnesnį šios Lenkijos dalies vaizdą, - kol kas jis nenuvilia.

Nuo Rzeszow iki sekančio mūsų sustojimo, Przemysl, liks apie 90 km. Przemysl – Lenkijos pietryčių miestas, kaip manoma, įkurtas nežinomo kunigaikščio Przemysl'o dar VIII a. ir laikomas antru seniausiu Lenkijos miestu po Krokuvos (dabar jame 67 tūkst. gyventojų). Przemysl jungia kalnus ir lygumas – per visą istoriją miestas naudojosi tokiu geografiniu privalumu. Miesto centras yra mažas ir pakaks valandos pasižiūrėti bei išgerti kavos ar suvalgyti ledų. Vos kirtę miesto sienas, panirome į netikėtai akiai malonų pasaulį, - man priminė...tokį Kubos miestą Matanzą. Nors pastatai prašosi rekonstravimo ir pamažu nyksta, bet jiems niekaip nepavyksta užmaskuoti buvusio grožio ir prabangos. Tas mažai kam žinomas miestukas vertas turistų dėmesio, bet atrodo visai užmirštas. Vaikštinėjome smalsiai vietinių nužiūrėti, - ko gero, keliautojai čia retai sustoja.

Przemysle verta apžiūrėti XVIII a. pranciškonų bažnyčią, kurioje išlikę gražiausi austriškojo baroko pavyzdžiai (rokoko interjeras: daug freskų ir skulptūrų), vėlyvojo Renesanso (XVII a.) Karmelitų bažnyčią, vienuolyną ir Katedrą, kurioje yra XII a. rotundos liekanos. Miestelio turgaus aikštę supa XVI-XVII a. pastatai, miesto laikrodžio bokštas atkeliavęs iš XVIII a. ir yra baroko pavyzdys. Miesto siena (statyta XVI-XVII a.) geriausia išlikusi Basztowa gatvėje. XVIII a. austrai įsakė sieną nugriauti: buvo sunaikinti devyni bokštai bei treji miesto vartai.

Sukirtę ledų, torčiukų su kava judam sienos link – iki Lvovo beliks 92 km, bet judėjimo greitis priklausys, kaip seksis kirsti sieną. Į eilę stojome 16:45, - lyg ir viskas pagal planą. Vykome per Medykos/Korczoza pasienio punktą. Sienos kirtimas priminė mano dažnas keliones į Baltarusiją – krūvelė popierių, štampekų rinkimas ir

visai kitas pasaulis, nieko bendro neturintis su tuo, iš kurio atvykome. Eiles pasitikrinti galima [čia](#), - taip maždaug ir buvo, kaip rašė šioje svetainėje. Mums sieną pavyko kirsti per 3 h. Pati procedūra, bloguosius Halės turgaus laikus menantis kontingentas, nutriušę automobiliai ir kažkoks nuolatinis “šakar-makar” nebuvo iš maloniausiųjų. Atrodė, kad mes nesuprantame čia seniai veikiančios kažkokios pagrindinės sistemos© Na, laimei, kad net ir to nežinodami, sugebėjome ganai greitai atsидurti Ukrainos teritorijoje. Peizažas nepasikeitė, bet visa kita vertė dairytis, - sveiki atvykę keletą dešimtmečių atgal...Provincija atrodė liūdnokai. Laimei, pamažu temo, mes ir toliau prastais keliais kratėmės Lvovo link, kurį pasiekėme apie 22:00. Per *booking.com* buvome rezervavę net 4* viešbutį kiek toliau nuo centro, - adresą radome lengvai, bet pažinti viešbutį sovietinio mikrorajono tamsoje buvo keblu. Jokios iškabos, jokių šviesų, - tik stiklinės įėjimo durys ir šalia dūmą pučiantys neskoningai išsipuošę svečiai (juk penktadienis!) leido įtarti, kad pataikėme teisingai. Vėliau *booking.com* parašiau nuoširdų neigiamą įvertinimą – tikrai ne dėl tamsos, bet dėl daugelio kitų dalykų, - viešbutis buvo veikiau 2-3 žvaigždučių pagal europietišką suvokimą, tas melas ir papiktino...Išlūžusios rozetės, senokai neremontuotas vonios kambarys, nugyventi baldai, akį rėžiantys ryškiai mėlynai dažyti koridoriai ir tokie pat mėlyni peizažai ant sienų, piktos ir viskuo nepatenkintos registratorės. Beskonybė ir svečių ignoravimas. Mums tai buvo nuotykis, - žinojome, ko galime tikėtis, nelabai ir nustebino. O mūsų vaikams tai buvo visiška egzotika.

Geriau šio viešbučio nesirinkite, nors kaina tikrai gera ir restorane labai skanu bei pigu: “Conferece Hotel Suputnyk” (Knyagini Olgi Street 116, Lviv, Ukraina. Telefonas+380 3222 44390. Mokejome 84 eur už tris dviviečius kambarius su pusryčiais).

Neįmanoma nepaminėti vakarienės, - atvažiavome alkani, susiradome restoraną-barą, pilną “puošnių” svečių. Aptarnavo kaip tarybiniame filme, bet tiek to. Niekaip nesuprato, kodėl prie Kijevo kotleto mes norime daržovių, jei yra bulvės – patys išsiprašėme atskiros lėkštės su papjaustytais agurkiukais, pomidoriukais. Šešiese valgėme tikrai gausiai ir ilgai, - nuo salotų su krevetėmis, Kijevo kotletų iki lašišos kepsnių. Degustavome vietinį alų ir nevietinį Martini. Žodžiu, sėdėjome kelias valandas kartu su kitais ukrainiečiais, - užsieniečių čia nesutikom. Buvo ir visai girtutėlių, žinoma. Buvo ir romantiškai nusiteikusių. Maistas, nepaisant kiek “senovinio” pateikimo, buvo skanus. O, kai už tokią puotą šešiesiems sumokėjome vos 40 eur, supratome, apie ką kalba tie, kurie ne kartą buvo Ukrainoje. Mums čia tikrai pigu keliauti.

Liepos 8 d. (šeštadienis): Lvovas – Zamosc (dienos rida: 129 km).

Pusryčiai buvo ne mažiau egzotiški nei vakarienė: viskas vyko didžiulėje salėje ir atrodė, kad poilsiaujame kokioje Krymo sanatorijoje: su didelėmis lėkštėmis slampinėjo mieguostos panelytės vakariniais aparais atviromis nugaromis (gal pamiršo po nakties persirengti?), išdidžiai klibinkščiudamos ant smailių 12+ cm kulnų, dar keisčiau atrodė vyresnės damos su ryškiaspalviais gėlėtais senamadiškais kostiumėliais, dažnai dydžiu ar dviem per mažais, daugelis vyrų (tie, kurie ne su sportinėmis kelnėmis) vilkėjo kostiumus, kuriuos mes naudotume kaip rekvizitą filmui apie gilų sovietmetį; maisto buvo kalnai – nuo blynų, varškėčių, salotų, sriubų iki dešrų, kotletų, balandėlių ir ryškių kreminių desertų. Toks “balius” atrodė ne laiku ir ne vietoje. Bandėme ragauti “kavą”, - va, čia tai tikra gėda miestui, kuris save vadina kavos miestu... Po tokių įspūdžių, apie 10:00 važiuojam arčiau Lvovo centro – mašiną nemokamai paliekame visai šalia Operos ir baleto teatro (ieškokite gatvės Teatralnaja). Skverelyje prie šios gatvės jau stoviniavo prekeivių palapinės, - sendaikčių turgumi jo nepavadinsi, kaip rašo kelionių vadovai, bet dailiai siuvinėtų ukrainietiškų rūbų tikrai galima rasti ar bent jais pasigrožėti...Čia radome ir lietuviškos trispalvės spalvomis numegztą apyrankę, - Lietuvai Ukrainoje ypatingas dėmesys. Žodžiu, po šį nedidelį turgelį irgi smagu panardyti, - tik stebint vietinius žmones neatrodo, jog jie būtų laimingi. Kažkoks vargas sklando...

Toliau lendam gilyn į senamiestį, kuris irgi saugomas UNESCO, - nors dar gana anksti, bet jau šmirinėja turistų grupės su gidais. Lvovas, vienas labiausia lankomų Ukrainos miestų, mus pasitinka vakarietiškos architektūros pastatais, tik gerokai apleistais. Uždaruose kiemeliuose įsikūrusios jaukios kavinukės, restoranėliai, - daugumos jų interjeras atskleidžia ukrainiečių kūrybiškumą. Nors nematėme nei gazuotų gėrimų automatų, nei moteryčių, pardavinėjančių saulėgražas popierinėse tūtelėse, bet kelis dešimtmečius atgal mus grąžina automobiliai Lvovo gatvėse, - *žiguliukai, moskvičiai, kamazai*. Dūmija, kriokia, - visi girdime ir matome, kas važiuoja. Viešasis transportas atrodo išvis apgailėtinais: lyg tuos geltonus autobusus Laz, Jumz, Škoda kas būtų radęs mašinų kapinyuose ir pritaikęs Lvovo gyventojų gabenimui. Nenorėčiau įsivaizduoti, kas darosi jų viduje.

Nuo Teatralnaja keliaujam centrinės Lvovo aikštės link, nuo čia prasidėjo miestas. Turgaus aikštė mena XIII a., Lvovo miesto pradžią. Verta užkilti į miesto Rotušės bokšto viršų (bilietas kainuoja vos 20 grivinų (0,66 €), o vaizdas...už milijoną©). Kur bebūčiau, ieškau tos aukščiausios vietos, kur atsivertų miesto panorama, - Lvove užsilipti lengva nebuvo, iš paskos manęs tokį ankstyvą rytą kilo koks 20 pradinukų, tad teko skuosti, nes jie mane

būtų sutrypę. Dar yra tokia vieta – miesto Aukštoji pilis, tiksliau, pilies ten jau seniai nėra, bet rašoma, kad nuo tos kalvos irgi gražus vaizdas atsiveria – vaikštinėdami pagal žemėlapi ar nuorodas lengvai rasite, mes ten nenukeliavome.

Rotušės aikštėje radome kelių kvadratinų metrų kavinukę “Girta vyšnia”, prie kurios būriavosi žmonės, - ir mes ten paragavome kažkokio saldaus vyšnių likerio “Višniovka” iš krištolinių taurių prie aukštų baro staliukų lauke, o tada akis užkliuvo už kavos baro – va, šios vietos tai niekaip negalima praleisti. Lietuviškas atitikmuo būtų “Hurricane Coffee”, kurios dabartinis atnaujinamas kavinių interjeras mane taip žavi. Panaši ir ši Lvovo kavinukė [“Lviv Coffee Manufacture”](#) (Lviv, 10 Rynok Sqr.), kuri yra kartu ir nedidelis muziejus, ir kavos parduotuvė. O atmosferą čia kuria drobiniai kavos maišai, tamsus metalo/medžio interjeras, galybė smulkių detalių nuo metalinių, žemai kabančių šviestuvų kaip iš senų tarpukario filmų, apvalių mažų staliukų su kėdėmis lenktais atlošais kaip iš senų Amerikos bliuzo klubų iki nenutrūkstamai malamos kavos kvapo, subtiliai parinktų kavos puodelių, kurie skiriasi priklausomai nuo pasirinkto kavos gėrimo, arkinių skliautų slopinamo svečių šurmilio, lengvos foninės melodijos ir paslaugų vyrų-padaavėjų. Viena keliautoja smulkiai [aprašė](#) kavos barus Lvove, - vien jų lankymas gali būti atskira kelionė! O ši manufaktūra, nors ir orientuota į turistus, neabejotinai verta užsukti.

Aplink Rotušės aikštę yra ir daugiau keliautojų išgirtų vietų paskanauti ukrainietiško ar labiau įprasto europietiško maisto, išgerti tradicinio alaus ar Lvovo kavos – ukrainiečius galima pagirti už fantaziją, įrengiant restoranus. Nerasite vienodų, kiekvienas bus kažkuo kitoks ir miesto svečiams neįprastas, - tarp tokių rekomenduojamų yra: [“Pravda alaus teatras”](#) (Rynok Sq.32); visai šalia turgaus aikštės yra tokia gatvelė Drukarska, jos 3-iam name rasite kavinę [“Senasis pašto ofisas”](#), kuri yra tikras senųjų atvirukų muziejus, tad, jei ir nevalgysite, vis tiek užėikite vidun; toje pat turgaus aikštėje yra ir garsusi restoranas [“Kriivka”](#), kur neįžengsite be slaptažodžio “Slava Ukraine”, o adreso internete jie savo nenurodo, bet tikrai rasite. Kavinės, restoranai Lvove koncepciniai, dažnai jie yra nedidelės galerijos, net mini muziejai.

Vaikstant Senamiestyje atkreipkite dėmesį į šias garsias Lvovo vietas: pasivaikščiokite austriškuoju Lvovu (Laisvės, Ševčenkos prospektai), užsukite į vieną gražiausių Europoje Operos ir baleto teatrų (jei nežiūrėsite spektaklio, užėikite, nusipirkite apie eurą kainuojantį bilietą ir galėsite apžiūrėti teatro vidų – leidžiama tada, kai nėra repetitijos; teatras pastatytas 1900 m. ir yra puikus austro-vengriškos architektūros pavyzdys), nepraleiskite Armėnų gatvės ir Armėnų Katedros (visai kitokia nei mums įprastos), susiraskite Rusų gatvę su Uspenska soboru, Drukarska gatvės kampe užsukite į vaistinę-muziejų, ieškokite seniausių Lvovo bažnyčių, siekiančių XIII a. (sekite nuorodas, jos yra netoli Operos ir baleto teatro, Chmelnicki bulvare), nepraleiskite Boimų koplyčios (garsi vengrų kilmės Boimų giminė XVII a. šalia Lvovo Katedros pastatė manieringos architektūros koplyčią, kuri dabar yra saugoma Unesco), mes dar nužingsniavo kiek į šoną, iki M.Koperniko g. 15 ir apžiūrėjome fantastiško grožio Potockių rūmus, kuriuose dabar yra muziejus. Gatvė šalia rūmų pasipuošusi spalvingais skėčiais, kokius daugelis esame matę [Pinterest](#) nuotraukose iš, tarkim, Ispanijos.

Pietums mes pasirinkome vieną iš jaukų senamiesčio kiemelių, kur įsikūręs restoranas “Pivo i miaso” (“Alus ir mėsa”). Restoranas buvo vienas iš Lvovo prabangesnių, sakyčiau, kaip kokie mūsiškiai “Telegrafas” ar “Dublis”, bet už gardžius šefo kūrinis dviese sumokėjome 24 eur. Pietaučiau ir pietaučiau tokiuose restoranuose☺

Lvove buvau buvusi prieš daugelį metų, - gal prieš kokį dvidešimt...Vaikštinėjau, mačiau pasikeitusius restoranus, kavines, kažkiek laisvesnius jaunus žmones, bet didelių, esminių pasikeitimų nemačiau. Ir tai nuliūdino. Užsukome į viešąjį tualetą pakeliui į Operos ir baleto teatrą, - tokį siaubą, maniau, galima išvysti tik giliame sovietmetyje. Bet ne, - Lvovo centre visiškai tas pats. Tas miesto grožis, kuris vis tiek pamažu nyksta, nes daugelis pastatų prašosi restauracijos, negeba paslėpti pavargusių žmonių, kažkokio nusivylimo ir net skurdo. Taip, jauni žmonės yra tokie kaip visur, - jie turi užsidegimo ir vilties, bet vyresnioji karta čia atrodo beviltiškai suvargusi. Pilnas miestas girtuoklių, nugriuvusių ant suoliukų prie gražiausių miesto bažnyčių ar kertančių vištos kulšį, ištrauktą iš plastikinio maišo, vadinamuose sendaikčių turgeliuose kažkokia sava kasta, kuriai ant kaktos parašyta, kad turistai jiems – pinigų maišas, kurį verta papurtyti. Apie šypsenas, mandagumą, - pamirškite. Tik viena kita moterytė, kuri savo rankomis siuvinėja ukrainietiškus tautinius drabužius ar mezga spalvotas apyrankes, nuolankiai šypsosi ir kviečia įsigyti savo rankomis kuriamus daiktus. Mes esame jau labai toli ir tai pamirštame, kai neturime, su kuo palyginti. Man gaila didelės šalies, turinčios stiprų tautinį pradą, bet ilgus dešimtmečius naikinamą visokių prastų priemaišų. O jų pabandžius atsikratyti, tenka aukoti brangiausių, - žmonių gyvybes. Nuoširdžiausiai norėčiau ir linkėčiau, kad jiems užtektų jėgų kurti valstybę ir šalį, remiantis tomis pamatinėmis vertybėmis, kurių nesugebėjo sunaikinti sovietizmas.

Palikę Lvovo senamiestį, sukome Lichačiovo kapinių link, - įėjimas čia mokamas, bet tikrai verta buvo atvažiuoti. Čia ilsisi Lvovo ir visos Galicijos praeitis, čia palaidoti jauni ATO kariai. Prie vieno prieš metus žuvusio devyniolikmečio kapo tvarkėsi tėvas, - taip suspaudė širdį. Vaikščiojom tarp gėlėmis paskendusius visokiausio

amžiaus žmonių, ant antkapių buvo galima perskaityti, kad tai ir studentai, ir dėstytojai, ir muzikantai, ir tik ką baigę vidurines mokyklas...Kad tai šviesūs žmonės, išėję pirmieji ginti Ukrainos. Skaudu taip, kad geriau apie tai nerašysiu.

Palikę kapines, judėjome iš Lvovo sienos link. Emocijų buvo daug ir įvairių – labai sumišusių. Jei visai atvirai, sunkiai įsivaizduoju, kaip ši šalis galėtų tapti Europos Sąjungos dalimi artimiausiu metu, - ko gero, jai dar teks daug namų darbų atlikti. Mes tuo keliu jau praėjome, laimei. Bet faktas yra tai, kad čia verta atvažiuoti. Mūsų vaikams bus visiškai egzotika, o mums tokios kelionės - priminimas, nuo ko, laimei, pabėgome. Neįsivaizduojate, su koku džiaugsmu įvažiavome į Lenkiją, - kaip viskas mums čia gerai ir gražu! Kartais pakanka tokio vienos dienos įkrito į kitą pasaulį, kad suprastume, kaip gerai gyvename ir kiek daug nuveikėme per paskutinius 26 metus...Dideliu entuziazmu pakeliauti Ukrainoje neužsidediau, - esame jau išmaišę Krymą prieš keletą metų, tuomet sužavėjo ir Odesa, Kijeve nesu buvusi, bet dabar nesunku jį aplankyti, kai skraidina Ukrainos avialinijos. Vis dar lieka parašytas, bet neįgyvendintas maršrutas kelionei po Karpatus, - esu su kuprine ir 15 žmonių grupe juos išmaišiusi, būdama moksleive, bet labai norėtusi sugrįžti. Tik ne dabar, - gal kada po kelių metų.

Prieš šokdama į kitą dieną, dar parašysiu kelis dalykus: kuras Lvove nesiekia 1 euro, skaniausi ledai – apie 50 ct, bilietas į Operos ir baletų teatro spektaklį prasideda nuo 5 eur, tradicinio skonio, milžiniško dydžio čeburekas – irgi 50 mūsiškių centų. Žodžiu, keliaukite, nes tai yra vieta kur tai galima daryti labai ekonomiškai, - pasijutome Lvove turtuoliais☺

Iš Lvovo sienos link pajudėjome apie 17:00 – mūsų tikslas buvo Lenkijos Zamosc. Sieną kirtome ties kitu punktu – Korczova/Krakowiets. Laukimas buvo ilgas, mašinų eilė milžiniška, bet vis tiek po 4 h jau važiavome Lenkijos keliais, - mažiau kratėmės ir daugiau džiaugiamės, kad mes vėl Europoje. Nakvynės neturėjome, *booking.com* mus rašė “*fully booked*”, - pasirodo, Zamosc toks populiarus, o viešbučiai užpildyti (tiesa, jų pasirinkimas ne toks ir didelis, ypač, jei nesinori permokėti). Miestelį pasiekėmė sutemus, todėl tiesiog stojome prie motelių pakeliui ir viename prašyte įsiprašėme – “Magnot” savininkas turėjo pastatęs ir jau įrengęs naują viešbutuko priestatą, bet jo dar turistams nebuvo atidaręs. Mes buvome pirmieji! Kol moteriškės įsikūrinėjo, kita kompanijos dalis pasuko centro link ir grįžo su gardžiais kvepiančiomis picomis. Buvome jau velniškai išalkę!

Liepos 9 d. (sekmadienis). Zamosc – Liublinas – Vilnius (dienos rida: 637 km)

Iš pat ryto saulė kaip reikiant spigina, kylame anksti, nes laukia ilgas kelias namų link, ir prie Zamosc miesto gynybinės sienos susirandame anksti veikiančią motelį su restoranėliu. Mus džiaugsmingai priima ir gauname karališkus pusryčius! Kaip man patinka tie ilgi atostogų pusryčiai geroje kompanijoje☺ Be jų atostogos būtų ne atostogos☺

Tada judame apžiūrėti miestelio, kuris dar visiškai miega. Tokia tylą ir ramybė, kad ir patiems norisi tyliau kalbėti. Zamosc yra miestas, įtrauktas į UNESCO pasaulinio kultūros paveldo sąrašą. Jis tokios garbės nusipelnė daugiausia dėl Renesansinio išplanavimo modelio, kuris beveik nekito nuo XVI a. Šitas miestas vadinamas Renesanso perlu. Jan Zamoyski, garsus Lenkijos didikas, 1580 m. įkūrė Zamosc praktiškai „lygioje vietoje“ – projektą parengė iš Padujos kilęs architektas Bernardo Morando. Italas sukūrė pavyzdinį XVI a. Renesansinio miesto modelį. Miesto planas buvo paprastas ir aiškus: skverai, plačios gatvės, bažnyčios įvairių religijų atstovams, - tiesiog patogi vieta gyventi tuomet 3000 žmonių. Miestą gynė tvirtai suręsta tvirtovė. Šis didikas sukūrė valstybę valstybėje, kur buvo sava kariuomenė, atskira jurisdikcija ir net universitetas. Jo žemės apėmė apie 6500 km², kur buvo net 11 miestų ir daugiau nei 200 kaimelių! O sostine tapo Zamosc su elegantiška Rotuše centrinėje miesto aikštėje, kuri, mums lankantis, buvo pasiruošusi priimti miesto svečius, atvykusius pažiūrėti smėlio tinklinio turnyro. Anksti iš ryto čia jau treniravos merginų komanda.

Dabar mieste gyvena apie 68 tūkst. žmonių – jis tėra apie 60 km nuo Ukrainos sienos. Per miestą teka dvi upės – Labunka ir Topornica, upių klonius supa Rostozce kalvos. Kadangi Zamosc miestas buvo įkurtas prekybinių kelių sankirtoje, čia suplaukė garsūs įvairiausių tautybių pirkliai – mieste kūrėsi mišri ir spalvinga kultūrinė bendruomenė. Mieste vyko didžiuliai turgūs, įvairių pasaulio šalių prekybinės mugės – Zamosc greit virto stambiu prekybiniu centru. Pats įkūrėjas visai skatino tokį miesto suklestėjimą, teigdamas pirkliams įvairias privilegijas prekybai. Ispanai, persai, vengrai, armėnai, turkai, egiptiečiai, danai, škotai ir daugybė kitų pirklių traukė į Zamosc...1992 metais UNESCO ėmėsi miesto globos. Didikai Zamosciai palaidoti Šv.Tomo bažnyčioje.

Nuo Zamosc vykstam į Liubliną: 88 km arba 1 h kelio. Va, čia tai miestas! Va, čia tai stogelis nurautas! Vaikštinėjom po XII a. įkurtą miestą kaitinami saulės, pyškinome foto aparatais nesustodami, - kažkokia gera atmosfera gal dėl žmonių, gal dėl oro, gal dėl skanių juodų ledų, gal dėl architektūros, gal dėl paminklų, kuriuose matėme ir Lietuvos atspindžius. Nesvarbu, dėl ko, bet miestas mums pakėlė nuotaiką. Kadangi gražuolę Liubliną

pilį, kurioje 1569 m. LDK ir Lenkija pasirašė Liublino uniją, matėme tik iš išorės, laukia kita kelionės jos aplankymui, - šįkart tam neturėjome laiko.

Atkreipkite dėmesį į šias garsias vietas, vaikščiodami po miesto senąją dalį: gynybinė siena, Karališkojo tribunolo rūmai ir pagrindinė miesto aikštė, Dominikonų bažnyčia (ji iškilo XIV a., bet XVI a. buvo visiškai sudegusi – atstatyta ji neteko gotikinių, bet įgijo Renesansinių elementų; pagal senuosius pasakojimus, pasirašęs uniją Žygimantas Augustas sėdo ant žirgo ir atėjo į šią bažnyčią padėkoti Dievui) ir visas vienuolyno kompleksas, Karališkieji vartai (Brama Krakowska), kurie ilgus amžius buvo pagrindiniai miesto vartai. Didžiausias Jogailos eros palikimas – Šv. Trejybės bažnyčia, kuri tapo asmeniniu jo paminklu ir dviejų susivienijusių valstybių simboliu. Viena gražiausių karališkų rezidencijų Europoje – XIV a. iškilusi Liublino pilis: 1569 m. Žygimantas Augustas čia susitikdavo su svarbiais to meto veikėjais. Čia saugomas ir garsusis Jano Matejkos paveikslas „Liublino unija“ (515 cm ilgio, 289 cm aukščio). Šalia pilies Šv. Mykolo bažnyčia, kuri visai neseniai buvo pilnai rekonstruota. Gražiausias senamiesčio namas yra Rynok 8 gatvėje esantis Liubomelskio šeimos namas. Jis buvo pastatytas 1540 m., dabar pilnai restauruotas: jame išlikę dekorų piešiniai mena Jogailos laikus. Taip pat reikia pamatyti lietuvių skvere esantį paminklą Liublino unijai. Paminklas buvo pastatytas XVI a., bet sugriautas - atstatytas tik XIX a. O visai šalia – paminklas J.Pilsudskui.

Po emocingo sustojimo Liubline, suprantame, kad metas judėti namo – apie 13:00 išvykdam, stojame tik “Biedrionkoje” ir “Agata Mebel” Bialystoke. Vilnių pasiekiamo po vidurnakčio.

Visos kelionės išlaidos – 473 eur/ dviems (be lauktuvių ir asmeninių pirkinių):

		eur/dviems
Kuras	Pirmas kuras piltas Lietuvoje	30,00
	Kuras prie Velyčkų	35,50
	Kuras išvykstant iš Ukrainos	19,50
Parkingas	Prie Wavelio - 07.06	0,77
	Rzeszov	0,40
	Lvove, 40 grivinių	0,45
	Liubline	0,48
Nakvynės	Liepos 5-6 d. KROKUVA	37,69
	Liepos 6-7 d. VELYČKOS	27,63
	Liepos 7-8 d. LVOVAS	28,42
	Liepos 8-9 d. ZAMOSTĖ	35,67
Objektai	Velyčkų druskų kasyklos	45,00
	Už fotografavimą - Velyčkos	2,38
	Vavelio muziejus	30,64
	Vavelio Katedra	3,69
	Dokumentų kopija muitinėje	0,16
	Lvovo bokštas (Town Hall)	0,67
	Kapinės Lvove	2,35
Maistas	07.05: Kava degalinėje	4,28
	07.05: Kava degalinėje	2,24
	07.05: Subway degalinėje	2,54
	07.06: Pusryčiai kavinėje prie Vavelio	9,52
	07.06: Ledai	1,19
	07.06: Kavinė Vintage prie Rotušės aikštės Krokuvoje	18,80

	07.06: Ledai	1,19
	07.06: Alus kavinėje Krokuvoje	3,00
	07.06: Romas (butelis)	12,00
	07.06: Vakarienė Velyčkų viešbutyje (picos)	8,01
	07.06: Pusryčiai Velyčkų viešbutyje	7,55
	07.07: kava degalinėje	2,38
	07.07 pietūs čekų kavinėje Rzesov	13,96
	07.07: ledai Przemysl	0,95
	07.07: kavinėje Przemysl-Mala Czarna	4,73
	07.07: ledai Ukrainoje, degalinėje	0,59
	07.07: vakarienė restorane Llove	12,61
	07.07: arbatpinigiai Llove restorane	1,12
	07.08: Town Hall Llove (kokteiliukai vyšniniai)	2,42
	07.08: Llove kavos namuose	5,00
	07.08: prabangūs pietūs Lvovo senamiestyje	24,60
	07.08: čburekinė Llove	0,50
	07.08: Picerija Zamosteje	6,00
	07.09: pusryčiai Zamosteje	11,90
	07.09: pusryčiai Zamosteje (arbatpinigiai)	0,79
	07.09: Kava Liubline	2,22
	07.10: Ledai Liubline	1,66
	07.10: Kebabinė Bialystoke	10,23
		473,37

Geros kelionės.

Parengta: Smalsi musė, lina@smalsimuse.lt.

Kopijuoti, talpinti kitose svetainėse – tik su Smalsi musė sutikimu.